

lentségével vonultak fel politikai tevékenységükben, íme a Rockefeller-alap adja meg a választ. És hány és hány ilyen komoly kezdést, becsületes törekvést igazolhatna az elfogulatlan közvélemény, ha a politikai tréfacsinálók mindent el nem követtek volna lejáratásukra! Talán tanulságnak is hasznos lesz a Rockefeller-alap adománya!

*

Az „Egy nap kultúrpolitikája“ eseményeit azzal a tudósítással zárhatjuk le, amit a szegedi egyetem Klebelsberg-emléktáblájának leleplezéséről közöltek a lapok:

... A miniszter a görög tragédia drámai alakjaihoz hasonlítottatta az egyetem menekült tanárait, akik lelkükben magukkal hozták a jövőbe vetett hitet és magyar határok minden szeretetét, majd Szeged város áldozatkészségéről emlékezett meg s hivatkozott a Rockefeller-alap 155.000 dolláros ajándékára, amit szintén az egyetem tanári karának tudományos működése érdemeit ki. Végül kijelentette, hogy mivel a magyar nemzet bizalmából mintegy a magyar kultúra zászlóvivője, tehát erre a zászlóra teszi le a kitüntetést, amely a tanári karé és a tanulóké.

(Szeged.)

O. E.

CSATHÓ ÉS A VIDÉK.

Abból az alkalmából, hogy a *Felhők lovagját* a szegedi Városi Színház előadta, bemutatjuk a szegedi sajtó véleményét Csathó legújabb darabjáról.

(*Délmagyarország*.) A színház érthetetlen, sőt lehetetlen műsorpolitikájában Csathó Kálmán színművét mutatták be — siralmasan üres nézőtér előtt... Csathó Kálmán a letűnt szalonok és dzsentri-allűrök írója, aki nem talál problémát magának mai életünk kétségeiben, aki a régi regények valószínűtlen színeivel fest és talán el sem hiszi, hogy ezek a színek megfakultak, sőt eltűntek verejtékes életünk viharában. Megállott életképek, mereven és idegenül — mint egy Margitay-kép... Hol van már ez a könnyű, urambátyámos vidéki élet és hol vannak ezek a poros figurák? És vajon voltak-e valaha?

(*Szegedi Napló*.) A *Felhők lovagja* regény volt, mielőtt színmű lett volna belőle. Kár volt a — benzinért. Ez a színpadi kényszerleszállás végzetes következménnyel járt: a deszkákon összezúzta magát a felhők lovagja és Csathó Kálmánnak, a szerzőnek, drámaírói presztízse súlyos sérüléseket szenvedett.

(*Szegedi Új Nemzedék*.) Alig negyed ház volt kíváncsi a *Te csak pipáld Ladányi* után az első Csathó-premier-re. S akik otthon maradtak, azoknak volt igazuk. A Nemzeti Színház kiváló rendezője és írója nagyot zuhant ebben a darabjában. Nehéz volt ráismerni. Meglehetősen pikáns témához nyúl a *Felhők lovagjában*... A kidolgozás — korábbi Csathó-darabok gondolatainak megismétlése ellenére is — zavaros. Ez a színjáték méltatlan az ország első színpadához is, amelyen — érthetetlen módon — először színrekerült. A vidéki magyar színházak csak a pesti szövegezők szemében züllöttek oda, hogy bennük a ficsúrnak megrajzolt pilóták egyetlen este minden elképzelhető eredményt elérjenek. S azt hisszük, a Csathó fantáziájának fölösleges a budapesti jasszok nyelvkincsét kölcsön kérni.